

TULIPÁNTOS LÁDA

Volt egyszer egy ember,
Valamikor régen,
Kaszálgatott vígan
A virágos réten.

Egyszer, amint kaszál,
Fölkiált a fia:
„Nini, édesapám!”
„Mi a', Jankó, mi a'?”

„No még ilyen szépet
Álmomba' se láttam!
Milyen tulipántos
Ládikát találtam!”

„Találj akkor hozzá
Egy kulcsot is, Jankó!
Hátha lesz majd benne
Egy pár ezres bankó!”

S kaszálgatott tovább,
A virágos réten:
„Keresd, fiam, keresd!
Lakzi lesz a héten!”

Egyszer nemsokára
Megint kiált Jankó:
„Megvan már a kulcs is!
Hol az ezres bankó?”

Kinyitják a ládát,
Ugyan mi van benne?
Találd ki, no, Jutka!
Törd a fejed, Bence!

Ahol, ni Ott szalad!
Kiugrott egy egér,
Tulipiros szemű,
Hosszú farkú, fehér.

Utána egy mérges
Nagybajuszú macska,
Macska után, pedig
Kutya, kutya, tarka.

Kergetik is egymást
Árkon-bokron, dombon –
Idefigyelj, Gyurka,
Mert tovább nem mondom!

Egér farkincáját
Elkapja a macska,
A macska farkát meg
Kutya, kutya, tarka.

Így futnak, szaladnak –
Utánok a Jankó:
„Megálljatok, hé-hé!
Hol az ezres bankó?”

A kis Jankó után
Fut az édesapja,
Édesapja után
Repül a kalapja.

Tán még most is futnak,
Hogyha meg nem álltak –
Egymásra talán még
Most is kiabálnak.

Majd ha erre jönnek,
Szóljon, aki látja –
Isten veled tuli,
Tulipántos láda!